

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2194	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38) 2 Ἰουνίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Ἀυγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Μαχαίρι»

«Οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» (Ματθ. 10,34)

Ἦσθε εἰρήνη, ἀλλὰ μαχαίρι ἦρθα νὰ βάλω. Ὅμιλεῖ ὁ Κύριος. Ὁ Κύριος; καὶ λέει τέτοια λόγια; Μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὁ «ἄρχων τῆς εἰρήνης» (Ἠσ. 9,6); στὴ γέννησί του δὲν ἔψαλλαν οἱ ἄγγελοι «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» (Λουκ. 2,14); ὁ ἴδιος δὲν μακάρισε τοὺς «εἰρηνοποιούς» (Ματθ. 5,9); ἐκεῖνος δὲν χαιρέτισε μετὰ τὴν ἀνάστασί του μὲ τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν» (Λουκ. 24,36); Πῶς τώρα λέει «Οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν»; τὰ παιδιὰ του θὰ πιάσουν μαχαίρια, ὅπως οἱ σταυροφόροι τοῦ πάπα; Δὲν εἶνε ἀντίθετα τὸ Σφάζετε μὲ τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34), μαχαίρι καὶ κλαδί ἐλιᾶς;

Τί μαχαίρι ἐννοεῖ ὁ Κύριος, τὸ γνωστὸ σιδερένιο ὄργανο ποὺ σφάζει τ' ἀρνάκια; Μὰ αὐτὸ θὰ ἔταν τελειῶς ἀντίθετο μὲ τὸ ὄλο πνεῦμα του. Ἄσοπλος ὁ ἴδιος, ἄσπλοι ἤθελε νὰ ἔνε καὶ οἱ ἀπόστολοί του. Γι' αὐτὸ, ὅταν ὁ Πέτρος στὴ Γεθσημανῆ χτύπησε τὸ Μάλχο, ὁ Κύριος εἶπε· «Ἀποστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται» (Ματθ. 26,52). Ἀθάνατα λόγια! Θ' ἀργήσουν, φαίνεται, νὰ τὰ νιώσουν οἱ λαοὶ τῆς γῆς.

***

Κάτι ἄλλο λοιπὸν ἐννοεῖ ὁ Χριστός. Φώτισέ μας, Κύριε, νὰ τὸ καταλάβουμε. Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη μάχαιρα. Ποιά; Κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, μάχαιρα εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· αὐτὸς εἶνε «ζῶν καὶ ἐνεργῆς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον...» (Ἐβρ. 4,12). «Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος» εἶνε τὸ «ῥῆμα Θεοῦ» (Ἐφ. 6,17). Αὐτὴ νικᾷ τὰ φονικὰ ὄπλα καὶ τὰ μεταβάλλει σὲ γεωργικὰ ἐργαλεῖα κατὰ τὸν Ἡσαΐα (βλ. 2,4). Μ' αὐτὴν ἦταν ὠπλισμένοι οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πατέρες. Κρατῶ ξίφος σιδήρου τομώτερον, ἔλεγε ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε μάχαιρα χειρουργική· κόβει - χωρίζει τὸ ὑγιὲς ἀπὸ τὴ γάγγραινα· γίνεται «χωρισμὸς τοῦ χείρονος ἀπὸ τοῦ κρείττονος», λένε οἱ πατέρες. Στὸν μέθυσο π.χ. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέει· «Μέθυσοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α' Κορ. 6,10). Ἄν

τὸ δεχτῆ, βάζει μαχαίρι στὸ πάθος, παύει νὰ πίνη, κόβει τὴ συναναστροφή μὲ θαμῶνες τοῦ Βάκχου σὲ ταβέρνες καὶ κοσμικὰ κέντρα. Πάθος ὀλέθριο, λέει, θὰ σὲ σφάξω! αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασί τοῦ μετανουμένου. Ἄλλα ἔως ὅτου νικήσῃ τὸν κακὸ ἑαυτό του, τί πόλεμος! πόλεμος ὅμως εὐλογημένος, ποὺ φέρνει στὸ τέλος τὴν ἀσύλληπτη «εἰρήνην τοῦ Θεοῦ» (Φιλιπ. 4,7).

Ἄπ' τὴ στιγμή ποὺ πιστεύει στὸν Κύριο ὁ Χριστιανὸς βρίσκεται σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση· πρῶτα μὲ τὸν ἑαυτό του - τὰ ἐλαττώματά του, ἔπειτα μὲ τὸ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον, φίλους καὶ συγγενεῖς. Δὲν κάμπτεται, ἔχει πάρει ἀπόφασί. Δὲν γυρίζει πίσω· θυμᾶται τί ἔπαθε ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ. Προτιμᾷ νὰ χωριστῆ κι ἀπ' τὰ πιὸ ἀγαπητὰ πρόσωπα παρὰ νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸν Κύριο, ποὺ ἔδωσε τὸ τίμιο αἷμα του γι' αὐτόν. Λέει στὸν κόσμο ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Ἰωσήφ στὴ γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ· «Πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τοῦτο καὶ ἀμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ;» (Γέν. 39,9).

Οἱ ἀρχεὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ἀσυμβίβαστες· γι' αὐτὸ ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾷ τὸν συνεπῆ Χριστιανό. Ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος τοῦ Εὐαγγελίου ἐνοχλεῖ μέσα σὲ ἄδικη καὶ ἄπιστη γενεὰ εἶνε «βαρὺς καὶ βλεπόμενος» κατὰ τὴ Γραφή (Σ. Σολ. 2,14). Προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐκμηδενίσουν μὲ κάθε τρόπο. Θάνατος στοὺς Χριστιανούς! φώναζαν στὰ ἀμφιθέατρα τῆς Ῥώμης. Εἰρωνεῖς, ἐμπαιγμοί, συκοφαντίες, παραγκωνισμοί, ἀπειλές, φυλακίσεις, δημεύσεις περιουσιῶν, καὶ θανάτωσις σκληρῆς. Ἄλλα οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὴν μάχαιρα τοῦ Πνεύματος πολεμοῦσαν τὸν ἐωσφόρο, ἤλεγχαν τὴ μωρία καὶ ἐγκληματικότητα τοῦ περιβάλλοντος. Οἱ θεοὶ σας, ἔλεγαν στοὺς διώκτες, εἶνε εἰδῶλα, «ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων· στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται, ὦτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἀκούονται...» (Ψαλμ. 113,12-16). Οἱ πιστοὶ ἐκεῖνοι ἦταν ἀπότητοι, ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες. «Ἐγγὺς μαχαίρας ἐγγὺς Θεοῦ, μεταξὺ θηρίων

μεταξύ Θεοῦ», θά ἔλεγον μαζί με τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο τὸν θεοφόρο (Σμυρν. 4). Οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι νικοῦσαν σφαζόμενοι - ὄχι σφάζοντας, χύνοντας τὸ δικό τους αἷμα - ὄχι τῶν ἄλλων· νὰ ἡ διαφορὰ μετὰ τὸ μωαμεθανισμό καὶ τὸν κομμουνισμό.

***

Ἔχοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν ἄς δοῦμε τώρα τὴν κατάστασι. Μεθ' ἡμῶν διαπιστώνεται, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ σήμερον εἶμαστε χωρὶς «μάχαιραν», γενναῖες ἀποφάσεις, πόλεμο μετὰ τὸ κακό. **Χλιαρὴ ἡ ἀντίστασι.** Ὁ κόσμος δὲν μᾶς πολεμεῖ, γιατί ἀπλούστατα δὲν ἐνοχλοῦμε τὸν κοσμοκράτορα, δὲν συγκρούομαστε μετὰ τὸν κόσμο, δὲν ἀγωνιζόμεστε· ἀφωπλισθήκαμε, παραδινόμαστε. Ὅχι ὅ,τι θέλει ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' ὅ,τι θέλει ὁ κόσμος καὶ τ' ἁμαρτωλὰ συγκροτήματά του, αὐτὸ δεχόμεστε. Κ' ἐπειδὴ θέλημα Χριστοῦ καὶ θελήματα τοῦ κόσμου συγκρούονται καὶ φαίνεται καθάρᾳ ἡ ἀντίθεσί τους, ἐμεῖς μετὰ ἔξυπνη καὶ συγχρονισμένη θεολογικὰ (!) σκέψι ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἐπιχειρήματα νὰ δικαιολογήσουμε τὶς ὑποχωρήσεις στὶς κοσμικὰς τάσεις καὶ ἐπιθυμίας. Προσπαθοῦμε νὰ συμβιβάσουμε τὰ ἀσυμβίβαστα, νὰ γεφυρώσουμε τὰ ἀγεφύρωτα, νὰ διαλύσουμε τὸ λάδι μέσα στὸ νερό, νὰ ἐπινοήσουμε μιὰ μικτὴ στάσι, κυμαινόμενοι διαρκῶς μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας. Ἀκόμη κι ὅταν μιλάμε κατὰ τοῦ κόσμου, ὁ κόσμος κυριαρχεῖ μέσα μας! Φαίνονται ὑπερβολὲς αὐτά;

Νὰ μερικὰ παραδείγματα. Παίζεται ἓνα ἔργο. Καὶ ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον θέλει καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὴ σκέψι ἀμόλυντα (βλ. Ματθ. 5,28) καὶ τὸ Ψαλτήρι λέει «*Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα*» (Ψαλμ. 118,37), ὁ σημερινὸς χριστιανὸς πάει καὶ τὸ βλέπει, ἐνῶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ποτέ δὲν θὰ τό ἔκαναν. Ἄς πῆγαινε, ἂν εἶχε ζῆλο, ὄχι νὰ δῆ ἀλλὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ τὸ θέαμα· τότε θὰ χρησιμοποιοῦσε τὴν μάχαιρα. Ἀλλὰ τώρα, χλιαρὸς αὐτός, ὑποχωρεῖ. Ὑποχωρεῖ ἀκόμη στὰ ζητήματα τοῦ χοροῦ, τοῦ καρναβάλου, τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, τῶν μικτῶν γάμων, τῆς καταργήσεως τῶν κωλυμάτων γάμου, τοῦ διαζυγίου. **Γενικὴ ὑποχώρησις.** Ὑποχωρεῖ ὅμως καὶ ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία σὲ ἀντιχριστιανικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ τὴν κυβερνεῖ. Μάχαιρα, ποὺ χωρίζει εὐεργετικὰ κράτος καὶ ἐκκλησία καὶ ἀποδίδει εὐαγγελικὰ «*τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ*» (Ματθ. 22,21), δὲν φαίνεται. Οἱ ναοὶ τείνουν νὰ γίνουν θέατρα. Ἀκούγονται ἤδη φωνὲς ἠθοποιῶν καὶ κανταδόρων. Σκέτς καὶ ἀθῶες δῆθεν θεατρικὲς παραστάσεις κατηχητριῶν παρουσίᾳ ἱερέων καὶ ἀρχιερέων ἄρχισαν μέσα σὲ ναοὺς. Αὐτά, βλέπετε, θέλει ὁ λαός. Γέλια καὶ καγχασμοὶ ἀντὶ δακρύων θ' ἀκούγονται στὸ ἐξῆς. Μάχαιρα

Ὁρθοδοξίας, μάχαιρα εὐλογημένη τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶσαι νὰ κάνης τὴν σωτήρια τομῆ;

***

Ἐφοδιασθῆτε μετὰ μάχαιραν, ἀγαπητοί μου. Τὸ πνεῦμα μιᾶς νόθου θρησκευτικῆς ζωῆς, ποὺ συνεχῶς ἐκκοσμικεύεται καὶ συμβιβάζεται μετὰ νεωτερισμούς, πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ. Τώρα, ποὺ τὸ κακὸ ὅπως στὸν βιβλικὸ κατακλυσμὸ τείνει νὰ καλύψῃ καὶ τὶς κορυφές, καὶ θεολόγοι κι ἀκαδημαϊκοὶ βγαίνουν δημοσίως καὶ συνηγοροῦν σὲ εἰδωλολατρικὰς ἐκδηλώσεις, ἄς ἀκουσθῆ πάλι ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου· «*Ὁ μὴ ἔχων (μάχαιραν) πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγοράσει μάχαιραν*» (Λουκ. 22,36). Ὅσοι ὡς τώρα δεῖξαμε χλιαρότητα καὶ ὑποχωρήσεις σὲ κοσμικὰς ἀπαιτήσεις, ἄς ἀναθεωρήσουμε. Ὅχι φίλοι τοῦ κόσμου· φίλοι τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνουμε. Δὲν ἀκοῦμε πῶς μᾶς ἐλέγχει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ; «*Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν; ὅς ἂν οὖν βουλευθῆ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται*» (Ἰακ. 4,4). Ν' ἀλλάξουμε τακτικὴ· στὶς ψυχὰς μας νὰ κυριαρχῆ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου· γιὰ χάρι του νὰ θυσιάζουμε συμφέροντα, συγγένειες, φιλίας, συναισθήματα, καὶ τὴ ζωὴ μας γι' αὐτόν. Νὰ ἡ μάχαιρα ποὺ πρέπει ν' ἀγοράσουμε.

Ἀδελφοί, δὲν εἶνε πάντα καλὸ ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ εἰρήνη. Ἄν συνεπάγεται θυσία ἀρχῶν, τότε **προτιμότερος ὁ πόλεμος.** Κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριον τὸν θεολόγον «*κρείττων ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ*» (Ε.Π. Migne 35,488). Λοιπὸν ἄς θυσιάσουμε τὴν φιλία τοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ποῦμε τὰ λόγια ἐνὸς πιστοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ· «*Ὁ λέγων τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, οὐχ ἐώρακά σε, καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνω καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ ἀπέγνω· ἐφύλαξε τὰ λόγια σου καὶ τὴν διαθήκην σου διετήρησε*» (Δευτ. 33,9), καὶ τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης· «*Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθᾶ (=ὁ Κύριος ἔρχεται)*» (Α' Κορ. 16,21-22).

«*Οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν*».

Ναί, Κύριε, καταλαβαίνουμε τὸ λόγο σου· **καμμία εἰρήνη δὲν κατακτᾶται χωρὶς πόλεμο.** Καὶ ἔδωσες πρῶτος τὸ παράδειγμα. Ἡ εἰρήνη σου ἦρθε ὡς ἀποτέλεσμα πολέμου. Καὶ ἡ ἐπικράτησι τῆς βασιλείας σου γίνεται μόνο ὅταν ἐμπνεώμεθα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας σου. Μάχαιρα = ἀπόφασι θανάτου γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Κύριε! στὰ σβησμένα θυσιαστήρια τῶν καρδιῶν μας **ρίξε σπινθήρες** ἀπ' τὴ φωτιὰ ποὺ ἔφερες. Χωρὶς μάχαιραν, ζῆλο καὶ ἀπόφασι θανάτου γιὰ τὸ Εὐαγγέλιον, τίποτα δὲν γίνεται.

Πόσο τὰ ἔχουμε ἀνάγκη αὐτά! **Ἄς τὰ ζητήσουμε** μετὰ δακρύων ἀπὸ τὸν Κύριον.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2198	Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος 17 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ
ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος...» (Ἰω. 7,38-39)

Μακάριοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι ἔχουν αὐτιά
κι ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.
Γιατὶ ὅλα ὅσα λέγονται καὶ ψάλλονται τώρα
στὴν Ἐκκλησία μας (τροπάρια, ἀπολυτίκιο,
κοντάκιο, κανόνας, ἀπόστολος εὐαγγέλιο, εὐ-
χὲς γονυκλισίας) ἔχουν ὡς ἄξονα γύρω ἀπ'
τὸν ὁποῖο στρέφονται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

Ἐκπληρώθηκε ἡ ὑποσχέσι ποῦ εἶχε δώσει
ὁ Κύριος στοὺς μαθητάς· Μὴ λυπάστε, «δὲν
θα σὰς ἀφήσω ὀρφανούς» (βλ. Ἰω. 14,18), θα στείλω
τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο! Ἔγινε λοιπὸν ἡ κάθοδος,
τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ συνέβησαν μεγάλα
θαυμαστά καὶ παράδοξα. Τώρα **καλούμεθα κ'
ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.**

Μὰ πῶς; Ἐὰν θελήσω νὰ μιλήσω **μὲ γλῶσσα
ἁγίων πατέρων**, ὅπως μίλησαν π.χ. ὁ μέγας Ἀ-
θανάσιος στὴν Α' (πρώτη) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο,
ὁ μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζη-
νός· ἐὰν τολμήσω νὰ ὑψώσω τὸν λόγο, νὰ θε-
ολογήσω περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐὰν θε-
λήσω νὰ ἐλέγξω αἱρέσεις, τοὺς χιλιαστὰς ἢ ἱ-
εχωβίτες καὶ προπαντὸς τοὺς παπικούς, ποῦ
προσέθεσαν στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως τὴν
πλάνη ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν ἐκπορεύεται
μόνο ἐκ τοῦ Πατρὸς ὅπως εἶπε ὁ Κύριος (βλ. Ἰω.
15,26) ἀλλὰ ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» –τὸ
διαβόητο ἐκεῖνο Φιλιόκβε (Filioque), ποῦ εἶνε
μία ἀπ' τὶς πολλὲς αἱρετικὲς καινοτομίες τοῦ
παπισμοῦ– ἂν θελήσω νὰ μιλήσω ἔτσι, φοβᾶ-
μαι ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχουν αὐτιά νὰ μ' ἀκού-
σουν στὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα αὐτὰ διδάγματα.

Ἡ ἐποχή μας ἐκτιμᾷ μόνο ὅ,τι βλέπει κι ἀ-
κούει, ὅ,τι μπορεῖ νὰ ζυγίση στὴν πλάστιγγα,
ὅ,τι εἶνε ὕλη. **Μιλáει γιὰ τὰ ὑλικά,** τὰ ὁρατά, τὰ
αἰσθητά· περὶ οἰκονομικῶν, ἐμπορίου, βιομη-
χανίας, ἐξελίξεως· περὶ ἐρώτων, γάμων, δια-
ζυγίων· περὶ ἀθλητισμοῦ, ὁμάδων, γηπέδων,
ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων· περὶ πολιτι-
κῆς, κομμάτων, ἐκλογῶν· περὶ ψυχαγωγίας,

μουσικῆς, τουρισμοῦ, ταξιδιῶν... Ἄν ὑπῆρχε
τρόπος νὰ μετρήσουμε τὶς λέξεις ποῦ λέγον-
ται ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ἓνα λεξί-μετρο,
θα βλέπαμε ὅτι, μέσα στὰ ἑκατομμύρια λέ-
ξεις, οὔτε μία δὲν εἶνε γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.
Εἶνε ἐποχὴ ρεαλιστικὴ, **ἐποχὴ ἀντιπνευματικὴ.**
Πῶς λοιπὸν νὰ μιλήσουμε γιὰ Πνεῦμα ἅγιο;

Ἄλλὰ θὰ τὸ τολμήσω, ἀγαπητοί μου. Δὲν θὰ
μιλήσω μὲ γλῶσσα Βασιλείου καὶ Χρυσοστό-
μου καὶ Μάρκου Εὐγενικοῦ ὁ ὁποῖος κατακε-
ραύνωσε τὴν παπικὴ δοξασιά, δὲν θὰ θεολο-
γήσω, ἀλλὰ κατεβαίνοντας στὸ ἐπίπεδο τοῦ
σημερινοῦ ἀνθρώπου θὰ πάρω μόνο **μία προ-
φητικὴ εἰκόνα** ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Θ' ἀ-
νοιξω τὸν προφήτη **Ἰεζεκιήλ στὸ κεφάλαιο 47**
(μζ') καὶ ἀπὸ 'κεῖ θὰ σὰς μεταφέρω **ἓνα ὄραμα**
ὄχι φανταστικὸ, ὅπως αὐτὰ ποῦ βλέπουν κά-
ποιοι ὄραματισταὶ τοῦ αἰῶνος μας, ἀλλὰ θεό-
πνευστο, τὸ ὁποῖο εἶδε ὁ μέγας αὐτὸς προ-
φήτης καὶ στὸ ὁποῖο μᾶς δίνει ἀνάγλυφη τὴν
εἰκόνα τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν χαρισμάτων
ποῦ φέρνει στὸν κόσμον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

***

Φτερὰ ἀγγέλων, ἀγαπητοί μου, πῆραν τὸν
προφήτη Ἰεζεκιήλ καὶ τὸν μετέφεραν στὰ Ἱε-
ροσόλυμα, στὴν πόλι τοῦ Κυρίου. Ἔχει τώρα
μπροστὰ του τὸν περίφημο ναό. Βλέπει ἐκεῖ,
ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρά, γιὰτὶ πρὸς ἀνατο-
λὰς ἔβλεπε ὁ ναός, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ θεμέ-
λιά του νερὰ καὶ νὰ σχηματίζονται ἓνα ρυάκι.
Εὐκόλα μπορούσε νὰ σταθῆ μέσα σ' αὐτό,
γιατὶ ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ, σὲ μῆκος χιλίων μέ-
τρων, ἔφτανε ὡς τοὺς ἀστραγάλους του. Με-
τρώντας ἀλλὰ χίλια μέτρα εἶδε τὸ ρεῦμα νὰ
αὐξάνει, νὰ γίνεται μικρὸ ποτάμι ποῦ ἔφτανε
ὡς τοὺς μηρούς του. Στὰ ἐπόμενα χίλια μέ-
τρα ὁμως τὸ ποτάμι μεγάλωσε, ἢ στάθμη του
ὑψώθηκε κ' ἔφτασε ὡς τὴ μέση του. Κι ὅταν
μέτρησε ἄλλα χίλια μέτρα, τότε πλέον ὁ **πο-**

ταμὸς ἀπέκτησε τόσο ὄγκο καὶ εἶχε τόσο βάθος ὥστε σκέπαζε καὶ τὸ στήθος του καὶ τὸν παρέσυρε· ἔγινε ἀδιάβατος. Ὁ προφήτης ἔμεινε νὰ θαυμάζη ἐκστατικός.

Βλέπεις, ἄνθρωπε; τοῦ λέει ὁ Κύριος. Μετὰ τοῦ ἔδειξε τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ δεξιὰ κι ἀριστερά, πού καθὼς ποτίζονταν ἀπὸ τὸ ζωογόνο ῥεῦμα εἶχαν ἀναπτύξει πλούσια κι ἀειθαλῆ **βλάστησι**. Πλήθος δέντρα πού τὰ κλαδιά τους λύγιζαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν **καρπῶν**· καὶ τὰ φύλλα τους ἀκόμα ἦταν φάρμακο, θεράπευαν τὶς ἀσθένειες. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ ποταμὸς, σκόρπιζε ζωὴ καὶ υἰεῖα. Κι ὅταν ὁ ποταμὸς ἔφτανε στὶς ἐκβολές, ἢ θάλασσα γέμιζε **ψάρια**, καὶ πλήθος ψαράδες ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους καὶ ψάρευαν.

Θαυμαστὰ πράγματα ἔβλεπε ὁ Ἰεζεκιήλ. Καὶ **ποιὰ εἶνε ἡ ἐξήγησι** τοῦ ὁράματός του; Ἡ ἐξήγησις, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Τί εἶδε στὴν ἀρχὴ ὁ προφήτης; Ἐνα ῥυάκι. Ἔτσι ξεκίνησε **ἡ πίστι - ἡ Ἐκκλησία μας**, σὰν ἕνα ποταμάκι πού πήγασε ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ. Νεράκι μέχρι τὸν ἀστράγαλο, πολὺ μικρὴ τότε σὲ μέλη ἡ Ἐκκλησία μας. Σὰν σήμερα οἱ ἄνθρωποι πού πίστευαν στὸ Χριστὸ ἦταν –μετρήστε– οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ἡ Παναγία Μητέρα, οἱ μυροφόρες, μερικοὶ ἀκόμη... ἑκατὸν εἴκοσι ψυχές (βλ. Πράξ. 1,15). Ἀλλὰ τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι ψυχές γίνονται πόσες· τρεῖς χιλιάδες (ἔ.ἀ. 2,41). Τὸ ποταμάκι αὐξάνει. Πῶς ἔγιναν τρεῖς χιλιάδες; Μίλησε κάποιος. Ποιός; ὁ Δημοσθένης, ὁ Κικέρων, ἄλλος φιλόσοφος; Ὁχι. Κάποιος πού νίκησε καὶ τὸ Δημοσθένη καὶ τὸν Κικέρωνα καὶ ὅλους τοὺς φιλοσόφους. Τοὺς νίκησε ἡ γλῶσσα ἐνὸς ψαρά, τοῦ Πέτρου. Αὐτὸς στάθηκε μπροστὰ στὸν κόσμον ἐκεῖνο, ἄπλωσε τὰ πνευματικά του δίχτυα, τοὺς κάλεσε σὲ μετάνοια, καὶ πίστεψαν καὶ βαπτίσθηκαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ τρεῖς χιλιάδες. Σὲ λίγες μέρες μ' ἕνα νέο κήρυγμά του οἱ τρεῖς χιλιάδες ἔγιναν πέντε χιλιάδες (ἔ.ἀ. 4,4). Καὶ ἔπειτα ἡ Ἐκκλησία βγαίνει ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης, ξαπλώνει στὴ Συρία καὶ Μεσοποταμία, στὴ Γαλατία καὶ Μικρὰ Ἀσία, διαβαίνει τὸν Ἑλλήσποντον, φτάνει στὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἠπειρο, κατακλύζει τὴν Ἑλλάδα, περνάει στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, προχωρεῖ πρὸς τὴ Ῥώμη, φτάνει στὶς Ἡράκλειες στήλες, πέρα ἀπὸ τὰ Βρεττανικὰ νησιά...

Τὸ ποταμάκι ἔγινε Ἀλιάκμονας, Δούναβις. **Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ περιορίσης, νὰ τὸ σταματήσης**. Τὰ μεγάλα ποτάμια σπᾶνε γέφυρες, ὑπερπηδοῦν φράγματα, κατακλύζουν κάμπους. Ἔτσι καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού πή-

γασε σήμερα. Κι ὅπου περάσῃ ὁ ποταμὸς αὐτός, φέρνει ζωὴ, υἰεῖα, θεραπεία, εὐδαιμονία. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας ἔχει τὴ δύναμι νὰ κἀν τὰ πικρὰ γλυκά, τὴν ὕλη πνεῦμα.

Διαβάστε ἱστορία. Ῥίξτε ἕνα βλέμμα στὴν **Εὐρώπη**. Ποιοὶ κατοικοῦσαν πρῶτα στοὺς δρυμῶνες τῆς Γερμανίας, στὶς πεδιάδες τῆς Ῥωσίας, στὶς Ἀλπεις τῆς Ἰταλίας; Ἄγρια φύλα, βάρβαροι πού ζοῦσαν σὲ σπηλιές κ' ἔτρωγαν βελανίδια. Ὅταν πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίσθηκαν, ἀνέπτυξαν πολιτισμό. Καὶ ἂν ἀντιθέτως τὰ τελευταῖα χρόνια συμβαίνουν μεγάλα κακά (πόλεμοι, θεομηνίες, καταστροφές, κ.λπ.), εἶνε ἀκριβῶς διότι ἡ Εὐρώπη διώχνει, σταυρώνει τὸ Χριστό, καὶ ὁ Χριστὸς φεύγει, ἔφυγε ἤδη, ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ἡ Εὐρώπη ἀφήνει τὸ πνεῦμα καὶ ξαναγουρίζει στὴν ὕλη.

Ἄν θέλετε νὰ δῆτε τὸ ζωογόνο ῥεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ σήμερα, μὴν πᾶτε στὴν Εὐρώπη· πηγαίετε στὴν **Ἀφρική**, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν στὸ Χριστό. Σήμερα ποιὸς ἀπὸ μᾶς συγκινεῖται; ἂν πᾶτε ὅμως στὴν Οὐγκάντα, θὰ δῆτε αὐτοὺς πού πιστεύουν στὸ Χριστὸ νὰ δακρῦζουν.

Λένε, ἀγαπητοί μου, ὅτι κοντὰ στὸ Νεῖλο ἦταν μιὰ φυλὴ ἀνθρωποφάγων. Εἶχαν ἐκεῖ ἕνα βράχο, πάνω στὸν ὁποῖο ἔσπαζαν τὰ κρανία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔτρωγαν τὰ μυαλά. Ὅταν ὅμως πίστεψαν στὸ Χριστό, τὸ βράχο ἐκεῖνον τοῦ αἵματος τὸν σκάλισαν καὶ τὸν ἔκαναν κολυμβήθρα στὴν ὁποία βάπτιζαν τὰ παιδιὰ τους! Αὐτοὶ **ἀπὸ τὴν ὕλη πήγαν στὸ πνεῦμα**.

Ἐμεῖς δυστυχῶς σήμερα δὲν ἔχουμε δάκρυ. Ὁ νοῦς μας δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἄς τὸ ὁμολογήσουμε, ἀδέρφια μου, ἄς τὸ ὁμολογήσουμε εἰλικρινῶς· τὰ κορμιά μας μόνο εἶνε ἐδῶ, τὸ πνεῦμα - ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἄλλοῦ· ἄλλοι τρέχουν σὲ ἐργασίες, ἄλλοι στὸ ἐμπόριο, ἄλλοι σὲ αἰσχροὺς ἔρωτες.... **Τὸ πνεῦμα μας λείπει**.

* * *

Ἦ Πνεῦμα ἅγιο, ὅπως ἦρθες στοὺς ἀγίους ἀποστόλους, **ἔλα καὶ σ' ἐμᾶς**. Ἔλα στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ σ' ὅλους τοὺς κληρικούς μας, στοὺς κήρυκες καὶ θεολόγους μας. Πνεῦσε ἀπὸ τὰ παλάτια μέχρι τὶς καλύβες, σὲ ἄρχοντες καὶ λαό. Νὰ γίνῃ πάλι ἡ χώρα μας μιὰ χώρα ἱεραποστολική. Νὰ τὸ καταλάβουμε ὅλοι, ὅτι χωρὶς Πνεῦμα ἅγιο δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ.

Ἀκούγοντας σήμερα τὴ θεία λειτουργία ὅλοι γονατιστοὶ καὶ μὲ δάκρυα **ἄς παρακαλέσουμε** τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, νὰ ἔρθῃ πάλι στὴν πατρίδα μας, νὰ γίνουμε ἔθνος πνευματικό, ἅγιο, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2200	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Σάββατο 29 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός;

«Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ» (Α' Τιμ. 1,15)

Τί εἶνε ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου; Γιὰ ἐκεῖνον ποὺ δὲν πιστεύει, ποὺ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας καὶ ζῆ χωρὶς σκοπὸ στὸν κόσμον, ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε τίποτα· μπορεῖ ὁ κάθε ἀσήμαντος νὰ τὸν ὑβρίζη καὶ νὰ τὸν βλασφημῇ. Γιὰ ὅποιον ὅμως πιστεύει πραγματικά, ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ πᾶν. **Εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα** (πρβλ. Φιλ. 2,9). Εἶνε ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ἰμέγα (Ἀπ. 1,8 21,6 22,13), «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12), ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, «ὁ ἀρχηγός» τῆς ζωῆς, τῆς πίστεως, καὶ τῆς σωτηρίας μας (Πράξ. 3,15. Ἐβρ. 12,2 2,10), αὐτὸς ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια του τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς, «τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδου» (Ἀπ. 1,18), εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Ὁ Χριστός, ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, εἶνε ὄχι ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁ Θεός, **ὁ ἀληθινὸς Θεός**: «φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς ἀληθινός» (ἄρθρ. 2).

Τὸ φωνάζει ὅλη ἡ δημιουργία. Ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα, ἀπὸ ἓνα φύλλο δέντρου, ἓναν κόκκο ἄμμου καὶ μιὰ σταγόνα τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τὰ οὐράνια σώματα καὶ τὰ σμήνη τῶν ἀστρων, ὅλα ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. **Τὸ βεβαιώνουν ἀκόμη τὰ ἀμέτρητα θαύματά** του, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνει μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων εἰς πείσμα τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε Θεὸς καὶ **κατέβηκε στὴ γῆ** ὅπως ὁ ἀετός, ποὺ ἀπ' τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων χαμηλώνει κι ἀγγίζει τὸ ἔδαφος. Ἦρθε ἀπὸ πολὺ ψηλά, πιὸ ψηλά κι ἀπὸ τὰ ἀστρα. Γεννήθηκε ὑπερφυσικά ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐζῆσε ζωὴ σκληρὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον· δούλεψε, κοπίασε, μόχθησε. Δίδαξε, ἔκανε θαύματα, θεράπευσε ἀρρώστους, ἀνέστησε νεκρούς. Τέλος σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε, ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ μέρα θὰ ἔρθη πάλι, γιὰ νὰ κρίνῃ τὴ γῆ.

Ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Τὰ ἄλλα μπροστὰ σ' αὐτὸ εἶνε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Τὸ ἐὰν πάτησε ἄνθρωπος στὸ φεγγάρι δὲν συγκρίνεται μὲ ὅτι «ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν» (Ἐξαποστ. Χριστουγ.).

Ἦρθε στὴ γῆ· δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια. **Γιὰτί ἦρθε;** Γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα. Ἦρθε **γιὰ ἓνα μεγάλο σκοπὸ**, ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ, οὔτε ἄνθρωπος (δίκαιος, προφήτης, πατριάρχης) οὔτε ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος. Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ ἐορτάζει σήμερα: «Ὁ μεσσίας Ἰησοῦς ἦρθε στὸν κόσμον **γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς**» (Α' Τιμ. 1,15). Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, νὰ τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον.

Καὶ πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός; Ἄν κάποιος ἀπὸ σᾶς δὲν εἶνε ἁμαρτωλός, ἄς μὴν ἀκούσῃ ὅ,τι θὰ πῶ. Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχη θνητὸς ἀναμάρτητος, ἄς προσέξουμε ὅλοι τὸ σύντομο αὐτὸ κήρυγμα, ἐφ' ὅσον ζητοῦμε ὁδὸν σωτηρίας.

* * *

Ἄμαρτωλός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὅποιος κάνει ἁμαρτία. Καὶ **τί εἶνε ἡ ἁμαρτία;** Γελάει ὁ ἄλλος, ἀντὶ νὰ κλαίῃ· παίζει μὲ τὴν ἁμαρτία ὅπως ἓνα παιδί ποὺ βρῆκε μιὰ χειροβομβίδα καὶ τὴ νόμισε παιχνιδάκι, ὥσπου αὐτὴ ἔσκασε καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· θεωροῦμε τὴν ἁμαρτία ὡς κάτι ἀκίνδυνο, εὐχάριστο, διασκεδαστικό· τὴ δεχόμαστε σὰν ἓνα ποτήρι νερό, σὰν ἓνα ἡδύποτο (βλ. Ἰωβ 15,16). Ἡ ἅγια Γραφή ὅμως λέει: «ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ἀνομία» (Α' Ἰω. 3,4), εἶνε δηλαδὴ ἡ παράβασις ἐντολῆς ὄχι ἀνθρώπου (δημάρχου, νομάρχου, ἀστυνομίας), ἀλλὰ τῆς ἐντολῆς ἐκείνου ποὺ δημιούργησε τὰ σύμπαντα. **Παράβασι θείας ἐντολῆς** εἶνε ἡ ἁμαρτία.

Ἡ πρώτη παράβασις ἔγινε στὸν κήπο τῆς Ἐδέμ, μέσα στὸν παράδεισο. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔ-

δωσε στους πρωτοπλάστους μιὰ ἐντολή. Δὲν τοὺς εἶπε, Δὲν θὰ φᾶτε ἀπὸ κανένα δέντρο. Ἀντιθέτως εἶπε· Μπορεῖτε νὰ τρῶτε ἀπ’ ὅλα τὰ δέντρα ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μόνο (βλ. Γέν. 2,16-17). Ἦταν δύσκολο αὐτό; Ὁχι. Καὶ ὅμως δὲν τὸ τήρησαν. Πρῶτα ἡ γυναῖκα, ἡ Εὐα, ἄπλωσε τὸ χέρι, ἔκοψε τὸν καρπὸ, ἔφαγε κ’ ἔδωσε καὶ στὸν Ἀδάμ. Ἔτσι συντελέσθηκε τὸ πρῶτο ἁμάρτημα, ἡ πρώτη παράβασι ἐπάνω στὴ γῆ. Ἀπὸ τότε κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἁμαρτωλός· γιατί ὅλοι καταγόμαστε ἀπὸ ἓνα ἀντρόγυνο, τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐα, καὶ εἴμαστε ὅλοι ἁμαρτωλοί.

Ἅμαρτωλός! Ξέρετε τί εἶνε; Ἄς ἔχη λεφτά, κτήματα, καράβια, οὐρανοξύστες, δολλάρια, μάρκα, λίρες χρυσές· εἶνε **ὁ πὶὸ δυστυχισμένος**. Γιατί; Θυμηθῆτε τὸν **Καίν**· σκότωσε τὸν ἀδερφό του, μάτι ἀνθρώπου δὲν τὸν εἶδε, μὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἠσύχασε. Γιατί προτιμότερο νὰ σᾶς κεντήση σκορπιὸς παρὰ ἡ **συνείδησι**· μὴ φοβᾶστε τὸν εἰσαγγελέα, φοβηθῆτε αὐτὸ τὸν «εἰσαγγελέα» ποὺ ἔβαλε μέσα μας ὁ Θεός. Αὐτὴ λοιπὸν τοῦ ἀπηύθυνε τὸ αὐστηρότερο κατηγορῶ· «Καίν Καίν, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου;» (Γέν. 4,9). Ὅπως τρέμουν τὰ φύλλα στὸν ἄνεμο, ἔτσι ἔτρεμε κι ὁ Καίν· προτιμοῦσε νὰ πεθάνη παρὰ νὰ ζῆ μὲ τις τύψεις. Ἔτσι καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θ’ ἁμαρτήση θανασίμως. Ἔκανες τὸ κακό; κόλασι θὰ ἔχης μέσα σου· δὲν ἠσυχάζεις.

Δυστυχισμένος κάθε ἁμαρτωλός· ὁ φονιᾶς ποὺ σκοτώνει, ὁ κλέφτης ποὺ ἀρπάζει καὶ ἀδικεῖ ἄλλον, ὁ ψευδομάρτυρας ποὺ παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο στὸ δικαστήριο γιὰ λίγα χρήματα, ὁ πόρνος ποὺ νικᾶται ἀπὸ τὴ σάρκα, ὁ μοιχὸς ποὺ σὰν τὸ φίδι γλιστράει νύχτα μέσ’ στὸ ξένο σπίτι καὶ ἀτιμάζει τὴ γυναῖκα ἢ τὴν κόρη, τὸ παιδί ποὺ πικραίνει τὸν πατέρα ἢ σηκώνει χέρι στὴ μάνα ποὺ τὸ γέννησε, ὁ ἄντρας ποὺ διώχνει τὴ γυναῖκα του καὶ συνάπτει παράνομη σχέση μετ’ ἄλλη, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀπατᾶ τὸν ἄντρα της καὶ συμφύρεται μετ’ ξένον, ἡ μάνα κι ὁ πατέρας ποὺ πᾶνε γιὰ ἔκτρωσι σὲ ἰατρεῖο - σφαγεῖο καὶ σκοτώνουν τὸ παιδί τους, ἐκεῖνος ποὺ ψεύδεται καὶ συκοφαντεῖ καὶ διαβάλλει... Δυστυχισμένοι ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ στὴ γῆ, μὰ πρὸ παντὸς ἐκεῖ, στὸν ἄλλο κόσμον· ποὺ ὑπάρχει καὶ μᾶς περιμένει! Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει κι ἄλλη ζωὴ καὶ κόλασις αἰώνια.

* * *

Θὰ ρωτήσετε τώρα· Καὶ **πῶς μπορούμε νὰ σωθοῦμε**; Κάποτε ληστὲς ἔπιασαν ἓνα διαβάτη, τὸν λήστεψαν καὶ τὸν ἄφησαν δεμένο· δὲν μπορούσε νὰ λυθῆ, θὰ πέθαινε δέσμιος· εὐτυχῶς

κάποιος πέρασε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔλυσε. Ἔτσι εἶνε κι ὁ ἁμαρτωλός· ἄλυσοςδεμένος μὲ τὰ πάθη φωνάζει Βοήθεια! Μὰ **ποιός νὰ τὸν ἐλευθερώσει**; ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ πρόοδος;... Ποιός θὰ τὸν λυτρώσει, θὰ τὸν κἀνὴ ἐλεύθερο; Ἔνας –πίστεψέ το αὐτό–, μόνο ἓνας· ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, **ὁ ἀληθινὸς Θεός**. Αὐτός, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι» (Α’ Τιμ. 1,15). Αὐτὸς λυτρώνει, εἶνε ὁ Σωτήρας μας.

–**Πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός**; Μὴ ρωτᾶτε ἐμένα, ρωτήστε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ σᾶς πῆ. Ἦταν καὶ αὐτὸς μεγάλος ἁμαρτωλός, πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σώθηκε. Πῶς σώθηκε; **Μὲ τὴν πίστι στὸ Χριστό!** Ἔτσι σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ὀρθολογισμὸς βέβαια προβάλλει ἀντιρρήσεις, ἐγείρει ἀμφιβολίες κατὰ τῆς πίστεως· –Μὰ ἰσχύουν αὐτὰ ποὺ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία; εἶνε ἀληθινὰ αὐτά;... Εἶπαμε ἄλλοτε, ὅτι ὑπάρχουν ἀκαταμάχητες ἀποδείξεις. Δὲν πρέπει νὰ μένη οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Πίστευε. Νὰ πιστεύης ὅπως οἱ πρόγονοί μας! Ἀγράμματοι ἐκεῖνοι, ἀνέσεις δὲν εἶχαν, σὲ καλύβες ζοῦσαν, ἀλλὰ μέσ’ στίς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι. Τώρα μέσα σὲ σπίτια πολυτελῆ κατοικοῦν δαίμονες. Πίστευε λοιπὸν ὅπως οἱ παπποῦδες καὶ οἱ γιαγιάδες μας, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε γιὰ σένα, ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, κι ὅτι θὰ ἔρθη πάλι «νὰ κρίνη ζῶντας καὶ νεκρούς» (Β’ Τιμ. 4,1. Σύμβ. πίστ. 7).

Ἄν πιστεύης, τότε **θὰ ἐκκλησιάζεσαι τακτικά καὶ θὰ ζῆς σύμφωνα μετ’ ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ**. Ὁχι λόγια, ἀλλὰ ἔργα. Πιστεύεις; «*Δεῖξον τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου*» (Ἰακ. 2,18) στὴν καθημερινή σου ζωὴ. Δεῖξε **ἀγάπη στὸν πλησίον**· στάσου κοντά του, βοήθησέ τον, παρηγόρησέ τον (βλ. Ματθ. 25,31-46). Γίνε ἓνας μικρὸς ἥλιος. Τὸ *χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαίωντων*» (Ρωμ. 12,15) εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανοῦ. Τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς (βλ. Ματθ. 12,33), κι ὁ Χριστιανὸς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης. Διότι εἶπε ὁ Χριστός· «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (ἐ.ἀ. 7,19)· ὁ γεωργὸς κόβει τὸ ἄκαρπο δέντρο καὶ τὸ καίει.

Δὲν εἶνε, ἀγαπητοί μου, μῦθος ὁ Χριστός. Ἄν εἶνε μῦθος, τότε νὰ πᾶμε μετ’ τοὺς ἀθέους, νὰ μὴ διαδίδεται ἓνα ψέμα. Ἀλλὰ **δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος χωρὶς τὸ Θεό**. Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα, ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, **εἶνε ἀλήθεια, ὁ Χριστός**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου & Παύλου Πετρῶν - Ἀμυνταίου τὴν Κυριακὴ 29-6-1980 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 16-5-2019.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2202	Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Κυριακὴ 30 Ἰουνίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Εὐχαριστῶ τοὺς πιστοὺς

«Ἰδὼν ὁ Παῦλος τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος» (Πράξ. 28,15)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, μετὰ ἀπὸ μεγάλη ταλαιπωρία σωματικὴ καὶ ψυχικὴ, φτάνει στὰ πρόθυρα τῆς Ῥώμης. Ἔρχεται κρατούμενος γιὰ νὰ δικασθῆ. Βγαίνουν τότε καὶ τὸν ὑποδέχονται Χριστιανοί. Καὶ ὁ συνοδός του εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σημειώνει γιὰ τὴ συνάντησι αὐτῆ· «Ἰδὼν ὁ Παῦλος τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος» (Πράξ. 28,15), **πῆρε δηλαδὴ θάρρος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.**

Ἄν ὁμως ὁ Παῦλος πῆρε θάρρος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ῥώμης, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη αὐτῆ; Ὁ Παῦλος εἶνε πρότυπο γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἐπειδὴ κ' ἐγὼ κατὰ τὶς ἀνεξιχνίαστες βουλὰς τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἓνας ποιμένας, ἔχω κ' ἐγὼ ἀνάγκη ἐνίσχυσεως. Ὅπως σ' ἐκεῖνον ἔτσι **καὶ σ' ἐμᾶς**, ποὺ ἐργαζόμεθα στὸν ἀγρὸ τοῦ Κυρίου, **ποιός θὰ μᾶς δώσῃ θάρρος;** Πρῶτα ὁ Θεὸς βέβαια. Ὅχι ὁμως μόνο ὁ Θεός, ἀλλὰ **καὶ οἱ πιστοὶ ἀδελφοί.**

Αὐτὸ ἔδωσε ὁ Κύριος νὰ τὸ δοκιμάσω κ' ἐγώ. Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, **4 - 5 στιγμιότυπα**, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ μοῦ ἔδωσαν μεγάλο θάρρος, ὥστε νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα μου. Ἄν δὲν ἦταν αὐτοί, δὲν ξέρω ἂν τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ βρισκόμουν ἐδῶ, ἢ θὰ εἶχα ἀποσυρθῆ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Μὲ τὰ λόγια, τὴ στάσι καὶ τὴν στήριξι τους μὲ ἐνίσχυσαν νὰ κρατηθῶ. Γι' αὐτὸ τὸ χωρίο αὐτό, ὅτι «ὁ Παῦλος ἰδὼν τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρρος», μὲ συγκινεῖ.

***

● Ἄς θυμηθῶ κατ' ἀρχὴν τὴν πρώτη πόλι ποὺ μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ὑπηρετήσω, τὸ **Μεσολόγγι**. Νέος ἐγώ τότε, τὸ 1935, μόλις 28 ἐτῶν, ἀνέβηκα στὸν ἄμβωνα. Ἀπὸ τὶς πρῶτες προσπάθειές μου δὲν ἔβλεπα ἀποτελέσματα. Ἔνας νέος ξέρετε ζητάει νὰ δῆ ἄμεσα ἀποτελέσματα. Γι' αὐτὸ ἤμουν κάπως ἀπογοητευμένος. Συνέχισα βέβαια τὴ διδασκαλία, εἶχα ὁμως ἀπο-

ρία· Καὶ τί ἔκανες, Αὐγουστίνε, στὸ Μεσολόγγι; τόσα κηρύγματα, κατηχητικά, φυλλάδια, κόποι· τί βγήκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ποὺ κάθησες ἑφτά χρόνια (1935-1941) στὸ Μεσολόγγι;... Πάντοτε τὸ σκεπτόμουν.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια καὶ γύρω στὸ 1960 ταξίδεψα μιὰ μέρα μὲ τὸ σιδηρόδρομο· καθόμουν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ διάβαζα τὸ Εὐαγγέλιο. Ἔνας ἐπιβάτης μὲ παρατηροῦσε ἀπὸ τὸν ἄκρο τοῦ συρμοῦ. Πλησίασε μὲ σεβασμὸ καὶ μοῦ λέει· –Εἶστε ὁ πάτερ Αὐγουστίνος; –Ναί. –Ἔσεῖς δὲν κάνατε στὸ Μεσολόγγι; –Τί θέλετε; –Θὰ σᾶς πῶ κάτι· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἐρχόμουν ἐκεῖ, στὴν Ἁγία Παρασκευή, καὶ ἄκουγα τὰ κηρύγματα. Μέχρι τότε ἤμουν ὁ πιὸ βλάστημος. Ἄλλ' ὅταν ἄκουσα ἐκεῖ ἓνα **κήρυγμά σου ἐναντίον τῆς βλαστήμιας**, ἀπὸ τότε τὴν ἔκοψα. Λέω· –Δόξα σοι, ὁ Θεός.

Αὐτὸ ποὺ εἶπε, ὅτι ἀπὸ ἓνα κήρυγμα ἔκοψε τὴ βλαστήμια, **μοῦ ἔδωσε θάρρος**. Σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε· Αὐγουστίνε, βάδιζε! «ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ» (Α' Κορ. 15,58).

● Φεύγω ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, πάω στὰ **Γιάννενα** τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Κατοχῆς (1942). Ἀφῆνω τὴν περιπέτεια· εἶνε μεγάλη ἱστορία αὐτῆ. Μὲ κατέβασαν κάτω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα. Περπατοῦσα περίλυπος. Τί νὰ κάνω; Τυχαίως(;) βρισκω στὸ δρόμο ἓναν εὐλαβέστατο γέροντα καὶ τοῦ λέω· –Τί νὰ κάνω, πάτερ; μὲ κατέβασαν κάτω οἱ Ἴταλοι συμφωνοῦντος τοῦ ἐπισκόπου· μοῦ ἔρχεται ν' ἀνεβῶ πάλι στὸν ἄμβωνα... –Ὅχι, παιδάκι μου, λέει, ὄχι – **αὐτὸ μὲ ἔσωσε**. Ἄκουσε κ' ἐμένα ποὺ εἶμαι γέρος 60 χρονῶν. Εἶδες τί κάνουν τὰ σπουργιτάκια ὅταν φυσᾶ ἄνεμος σφοδρός; πᾶνε καὶ κρύβονται σὲ κάτι τρύπες μέσ' στὰ βράχια· μένουν ἐκεῖ καὶ περιμένουν πότε θὰ κοπάσῃ ἡ θύελλα, καὶ τότε βγαίνουν πάλι ἔξω. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας· «**Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὄργη Κυ-**

ρίου» (Ήσ. 26,20). **Κρύψου, σπουργιτάκι μου**, μέχρι να περάση ή μεγάλη θύελλα, και τότε να ξαναβγῆς. Κράτα· σὲ χρειάζεται ή ἐκκλησία και ή πατρίδα, μην κάνης τέτοιο διάβημα, θα σὲ γραπώσουν και θα σὲ ἀποτελειώσουν...

Τὸν ἄκουσα. Πέρασαν ἀπὸ τότε 25 χρόνια. Μετὰ τὸ 1967 ἦρθαν στὴ Φλώρινα ἐκδρομὴ μ' ἕνα πούλμαν σπουδάστριες τῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων. Μία ἀπ' αὐτὲς πλησιάζει και μοῦ λέει· –Μοῦ εἶπε ὁ παπποῦς μου νὰ ἔρθω νὰ σὰς βρῶ. –Ποιὸς εἶνε ὁ παπποῦς σου; –Ὁ παπα-Γιώργης τοῦ Ἀρχιμανδρείου. –Εἶσαι ἐγγονή του; –Ναί. Μὰς τὸ λέει πάντα, ὅτι σὰς βρῆκε ἐκεῖνα τὰ χρόνια στὸ δρόμο και σὰς εἶπε τὰ λόγια «*Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον...*».

Ἀπὸ τὴ συμβουλή ἐνὸς πνευματικοῦ πατρὸς βοηθήθηκα και συνέχισα τὴ διδασκαλία.

● Ἀπ' ὅσα ἔζησα στὴν **Κοζάνη** θὰ πῶ μόνο ἕνα στιγμιότυπο. Τὸ 1944 πρὶν τὴ Μεγάλὴ Ἑβδομάδα εἶχα κατεβῆ στὴ Θεσσαλονίκη και παίρνω ἕνα γράμμα: **Μὴν πατήσης στὴν Κοζάνη, καίγεται!** Τί νὰ κάνω; Καθὼς περπατοῦσα στὴν προκυμαία συναντῶ ἕναν ἀπλοϊκὸ ἄνθρωπο. –Σκέπτομαι, λέω, νὰ καθῆσω ἐδῶ, νὰ μὴν πάω στὴν Κοζάνη. –Ἄ ὄχι, μοῦ λέει, θὰ πᾶς. –Μὰ κοίτα τί μοῦ γράφουν ἐδῶ. –Πρέπει νὰ πᾶς, λέει. Στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο γράφει, ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶνε 12 ὥρες (βλ. Ἰω. 11,9)· **μὴν προσθέσης** ἐσὺ ἄλλη, **δεκάτη τρίτη ὥρα** στὴ ζωὴ σου προδίδοντας τὸ χρέος σου. Νὰ πᾶς στὸ καθῆκον, κι ὁ Θεὸς θὰ ἔνε μαζί σου· και ἂν θεῖς διάβασε τὸ βιβλίο «Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς και τοῦ θανάτου» (βλ. π. Αὐγουστίνου Μύρου, Ἡ ἀντίστασι τῆς ἀγάπης, Κοζάνη 2014³, σσ. 293-4).

Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ὑπέδειξε τὸ δρόμο και μὲ ἐνίσχυσε νὰ τὸν βαδίσω.

● Πάω κατόπιν στὰ **Γρεβενά**. Ἐκεῖ ἦταν ἡ μεγάλη ἀπογοήτευσί· ἄγνοια, δεισιδαιμονία, ἀδιαφορία· ἄνθρωπος δὲν πατοῦσε στὴν ἐκκλησία. Θεέ μου, δός μου θάρρος! Ἀρχίζω νὰ περιοδεύω ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό· ἡ ἴδια κατάσταση. Περπατώντας τότε ὀλομόναχος σ' ἕναν ὄρεινὸ δρόμο, πρὸς τὰ ψηλὰ τῆς Πίνδου, συναντῶ ἕνα τσοπάνο. –Μοῦ δείχνεις, λέω, πῶς νὰ πάω στὸ τάδε χωριό; –Νὰ σοῦ δείξω, παπούλη· ἀπὸ ἐκεῖ πάω κ' ἐγώ. Περπατούσαμε μιὰ ὥρα μὲς' στὸ δάσος. Πάνω στὴν κουβέντα τοῦ λέω· –Διαβάζεις Εὐαγγέλιο; –Διαβάζω· ἀλλὰ προχθές, ἐκεῖ πού ἔμουν σ' ἕνα χωριό, ἔπεσε στὰ χέρια μου ἕνα φυλλάδιο (Ἐμένα ἐννοεῖται δὲν μὲ ἤξερε, οὔτε τοῦ εἶπα ποιὸς εἶμαι). –Ποιὸ φυλλάδιο; λέω. –Μία «Σπίθα»· τὴ διάβαζα ὅλη νύχτα κ' εὐχαριστήθηκα (Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μέσα στὴν Ἀθήνα **μοῦ σκίζανε τὶς «Σπίθες»**, βάζανε φωτιὰ και τὶς καίγανε.

Δὲν τοῦ εἶπα βέβαια πῶς ἐγὼ γράφω τὴ «Σπίθα»). –Καταλαβαίνεις τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού διαβάζεις; τὸ ρωτᾶω. Κι ἀρχίζει λοιπὸν, ἐκεῖ μὲς' στὸ δάσος, και ἐπὶ μισὴ ὥρα μοῦ ἔλεγε ὀλόκληρη τὴ «Σπίθα» ἀπ' ἕξω.

Τί μυστήρια, Θεέ μου, λέω· **ἀξίζει κανεὶς νὰ γράφῃ!** Δὲν τὸ περίμενα. «Ἰδὼν δὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν ἔλαβα θάρρος». Τράβα, Αὐγουστίνε, τὸ δρόμο σου, εἶπα, μην ἀπογοητεύεσαι.

● Κάποτε κατέληξα στὴν **Ἀθήνα** (τὸ 1951), ἄγνωστος ἐν μέσῳ τῶν ἀγνώστων. Ἀρκετὰ ἀργότερα λοιπὸν, γύρω στὸ 1962, ὅταν τελειώναμε τὴν αἴθουσα τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 44, περπατοῦσα μιὰ μέρα στενοχωρημένος κάπου πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Μὲ πλησιάζει κάποιος ἐκεῖ και μοῦ λέει· –Πάτερ, ἐγὼ εἶμαι οἰκοδόμος και ἔρχομαι στὰ κηρύγματά σου. Βλέπω ὅτι σὲ λίγο ἡ αἴθουσα τελειώνει. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν **νὰ γράψης ἐκεῖ ἕνα ῥητό**. –Ποιὸ ῥητό; λέω. Χτίστης τώρα αὐτός, μοῦ λέει· –Γράψε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὰ λόγια «*Ἔως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περὶ τῆς ἀληθείας, και Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ*» (Σοφ. Σειρ. 4,28).

* * *

Ὁφείλω, ἀγαπητοί μου, νὰ εὐχαριστήσω τὸ Θεό. Ἐργάζομαι 35 περίπου χρόνια στὴν πατρίδα μου. Ὁ Κύριος δὲν μὲ στέρησε τῆς θείας του βοηθείας. Τὸν δοξάζω ἐκ βάθους καρδίας. **Εὐχαριστῶ ὅμως και τοὺς Χριστιανοὺς** ὅλων τῶν πόλεων και τῶν Ἀθηνῶν, πού μοῦ συμπαραστάθηκαν. Ἄν σήμερα ὑπάρχω ὡς ἱεροκήρυκας και ἐπίσκοπος, τὸ ὀφείλω σ' ἐσᾶς· τὸ πιστεύω ἀκραδάντως. Τὸ 1964 κινδύνευσα μὲ εἶχαν διαγράψει, περίμεναν ν' ἀποθάνω νὰ μὲ σαβανώσουν. Ἐὰν ἔζησα και εἶμαι ἐπίσκοπος, τὸ ὀφείλω σὶς προσευχὲς σας· σεῖς μὲ κρατήσατε στὴ ζωὴ. Ἔνας σοφὸς ἔλεγε· Δός μου ἕναν κήρυκα πού πίσω του νὰ προσεύχωνται ἑκατὸ ἄνθρωποι, κι αὐτὸς θὰ ἔχη εὐλογία. Ἔσεῖς εἶστε τὰ φτερά μου, ἐσεῖς μὲ βοηθήσατε. Γι' αὐτὸ **χίλια εὐχαριστῶ** στὴν ἀγάπη και στὴν σταθερὰ συμπάρασάς σας.

Κάποιος μοῦ φωνάζει· «Πάντα κοντά σου θὰ ἔμαστε!». Μὴ τὸ λέτε αὐτό. Γιατί οἱ Χριστιανοί, πού βγῆκαν ἀπὸ τὴ Ῥώμη και προϋπάντησαν τὸν ἀλυσόδετο ἀπόστολο Παῦλο, ὅταν ὁ Νέρων ἔτριξε τὰ δόντια, κανεὶς δὲν πάτησε στὴ φυλακὴ, κ' ἔμεινε ὁ Παῦλος μόνος! Κ' ἐσεῖς **μὴν καυχᾶσθε**, γιατί θὰ ῥθῃ μέρα πού κ' ἐσεῖς οἱ θαρραλέοι μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος ἔλεγε, Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σ' ἀκολουθήσω μέχρι θανάτου, ἀλλὰ τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας ἀρνήθηκα.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**